

Sygn. akt I C 930/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marcin Kolasiński

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Magdalena Hausman

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2017 roku w Grudziądzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)z siedzibą w K.

przeciwko **M. H.**

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego w Grudziądzu z 3 lutego 2017 roku sygn. akt I Nc 5836/16 w całości i zasądza od pozwanego M. H. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 2.486,79 zł (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt sześć złotych i 79/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym od kwoty 2.040,85 zł od 21 listopada 2016 roku do 6 lipca 2017 roku, przy czym nie większymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie;

II. należność główną w kwocie 2.486,79 zł rozkłada na 10 rat miesięcznych płatnych do 15. dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po tym, w którym wyrok się uprawomocni: pierwszych 9 rat w kwocie po 250,00 zł każda oraz ostatnia 10. rata w kwocie 236,79 zł, wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie większymi niż wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, liczonymi od uchybionego terminu płatności poszczególnych rat do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego M. H. na rzecz powoda (...) z siedzibą w K. kwotę 967,00 zł (dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych i 0/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 930/17

UZASADNIENIE

(...)z siedzibą w K. wniósł przeciwko M. H. pozew o wydanie w postępowaniu nakazowym nakazu zapłaty kwoty 3.986,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.040,85 zł od 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że 15 stycznia 2007 roku M. H. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę, z której warunków pozwany nie wywiązał się. Powód nabył wierzycelność wynikającą z w/w umowy od pierwotnego wierzyciela na podstawie umowy przelewu. W dniu 15 stycznia 2016 roku strony zawarły umowę ugody dotyczącą przedmiotowej należności, z której pozwany również nie wywiązał się, co skutkowało powstaniem zaległości w wysokości określonej w żądaniu pozwu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z 3 lutego 2017 roku sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 29).

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany wniósł zarzuty, zaskarżając orzeczenie w całości i wnosząc o rozłożenie zasądanego świadczenia na raty. Pozwany przyznał istnienie roszczenia powoda, jednakże podniósł, że po wniesieniu pozwu dokonywał wpłat na rzecz powoda (k. 32-33). Na rozprawie pozwany zadeklarował spłatę w miesięcznych ratach w wysokości 250 zł (nagranie rozprawy z 12 czerwca 2017 roku – protokół skrócony na k. 68).

Pismem procesowym z 8 czerwca 2017 roku strona powodowa cofnęła powództwo wraz ze zrzeczeniem się roszczenia odnośnie do kwoty 1.500 zł, tj. o dokonane przez pozwanego wpłaty po wniesieniu pozwu. W konsekwencji, powód domagał się zasądzenia na swoją rzecz sumy 2.486,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 2.040,85 zł od 21 listopada 2016 roku do dnia zapłaty (k. 71).

Postanowieniem z 20 czerwca 2017 roku, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., sąd umorzył postępowanie w części dotyczącej żądania zasądzenia kwoty 1.500 zł (k. 73).

Sąd rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym (k. 1).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 stycznia 2007 roku M. H. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę pożyczki, z której warunków nie wywiązał się. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z 7 czerwca 2013 roku (...) z siedzibą w K. nabył od pierwotnego wierzyciela wierzytelność z tytułu w/w umowy. W dniu 15 stycznia 2016 roku M. H. i (...) zawarli umowę ugody dotyczącą spłaty w/w należności, na mocy której M. H. uznał wierzytelność w łącznej wysokości 4.915,61 zł i zobowiązał się do jej spłaty w ratach (§ 1 i 2 ugody). Strony przewidziały odsetki za opóźnienie w zapłacie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (§ 3 pkt 2 ugody). M. H. nie wywiązał się z warunków ugody, w związku z czym pozostała do spłaty należność została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. Na dzień wniesienia pozwu zaległość M. H. wynosiła łącznie 3.986,79 zł i składały się na nią należność główna wynikająca z ugody w wysokości 2.040,85 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie. Po wniesieniu pozwu, od listopada 2016 roku, M. H. dokonywał na rzecz wierzyciela comiesięcznych wpłat w łącznej wysokości 1.500 zł (po 250 zł miesięcznie), które zostały zarachowane na poczet zaległych odsetek karnych.

Dowody:

- dokumenty dołączone do pozwu (k. 6-19),
- potwierdzenia wpłat przedłożone przez pozwanego (k. 34-49).

M. H. utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w wysokości 2.500 zł netto miesięcznie. Nie ma nikogo na utrzymaniu i mieszka u rodziców. Jego stałe miesięczne wydatki stanowią kwotę około 1.000 zł.

Okoliczności bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Przedstawiony powyżej stan faktyczny ustalony został w oparciu o dokumenty dołączone do pozwu oraz dowody wpłat przedłożone przez pozwanego, które nie były kwestionowane, w związku z czym stanowiły w pełni wiarygodną podstawę ustaleń faktycznych, które można było uznać ze bezsporne między stronami. Za okoliczność bezsporną można było również uznać przedstawioną powyżej sytuację materialną pozwanego.

Strona powodowa swoje roszczenie przeciwko pozwanemu wywodziła z tytułu nabycia wierzytelności na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności. Zgodnie art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości

zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.).

Strona powodowa dochodziła od pozwanego należności z tytułu umowy ugody. Zgodnie z art. 917 k.c., przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sąd uznał za udowodnioną okoliczność, że pozwany nie wywiązał się ze swojego zobowiązania co do terminowej spłaty należności wynikających z ugody, co skutkowało powstaniem zaległości w wysokości określonej w pozwie (z uwzględnieniem należności, co do których nastąpiło cofnięcie powództwa i umorzenie postępowania). Strona pozwana w toku procesu nie kwestionowała przy tym ani zasadności, ani wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie z art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Mając na uwadze niewykonanie przez pozwanego swojego zobowiązania, na podstawie art. 471 k.c., art. 509 k.c. i 481 § 1 – 2² k.c., orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku, uchylając jednocześnie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 3 lutego 2017 roku (art. 496 k.p.c.).

Pozwany w zarzutach od nakazu zapłaty wniósł o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty, powołując się na sytuację materialną. Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

Analizując sytuację pozwanego, sąd doszedł do przekonania, że zachodziły w jego przypadku szczególne okoliczności, uzasadniające rozłożenie zasądzzonej należności na raty. Pozwany osiąga stały miesięczny dochód w wysokości 2.500 zł, nie mając nikogo na utrzymaniu. Pozwany zadeklarował, że miesięcznie mógłby płacić ratę w wysokości 250 zł, tak jak to czynił w ostatnich miesiącach. Mając na uwadze całokształt okoliczności, w tym szczególności fakt sumiennej spłaty zadłużenia w ostatnich miesiącach, w ocenie sądu, zasądzona w punkcie I. sentencji wyroku należność główna powinna być rozłożona na 10 rat miesięcznych (9 rat równych w kwocie po 250 zł każda i jedna rata wyrównawcza w kwocie 236,79 zł, płatna jako ostatnia). Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na krótszy czas z wyższą ratą miesięczną, powodowałoby trudności w terminowej spłacie przez pozwanego, natomiast rozłożenie spłaty na dłuższy okres, naruszałoby słuszny interes wierzyciela, który również musiał być brany pod uwagę. Wobec powyższych uwag, na podstawie art. 320 k.p.c., sąd w punkcie II. sentencji wyroku orzekł o rozłożeniu zasądzzonego świadczenia na raty.

W punkcie III. wyroku sąd oddalił powództwo w części dotyczącej zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia następnego po wydaniu wyroku do dnia zapłaty. W związku z rozłożeniem zasądzzonego świadczenia na raty, powodowi należały się odsetki za opóźnienie jedynie do chwili wyrokowania, albowiem do tego czasu pozwany pozostawał w opóźnieniu.

O kosztach procesu w punkcie IV. wyroku orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód wygrał niniejszą sprawę w całości, ponosząc koszty procesu w łącznej wysokości 967 zł, na które składały się kwoty: 50 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych /Dz. U. poz. 1804 ze zm./) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zwrot takiej też kwoty należał się powodowi od pozwanego, jako przegrywającego sprawę w całości.